

BESTUURLIJKE INLICHTING

Griffiernr. : 2014/ 4236

Not.nr. : GE 64.L3.1961-10 SW3

(rebell. RP) tegen alle beschikkingen
(rebell.) tegen alle beschikkingen
(rebell. RP) x

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN
Afdeling Gent

VONNIS

Correctionele rechtbank
Kamer: G30, 1 rechter
Datum: 16 december 2014

In de zaak van het **openbaar ministerie** tegen:

_____ , gepensioneerde, geboren te _____ op
wonende te _____ Maldegem,

_____ ondernemingsnummer _____ , met maatschappelijke
zetel te _____ Maldegem,

beklaagd van :

de eerste

A.

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met het artikel 12 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, thans het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

afval, o.a. ijzer, glas, blikken, houtplaten te hebben verbrand

HOGER BEROEP

op 28 december 2014 door
op 28 december 2014 door
op 30 december 2014 door
(rebell.)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

te op 23 maart 2010

de eerste en de tweede

B.

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a) (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te Maldegem, kadastraal gekend als „ eigendom van geboren te op , en van geboren te op , beiden wonende te Maldegem,

meer bepaald het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van bouwmaterialen

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij de verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer

te in de periode van 23/03/2010 tot en met 09/07/2013

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De dagvaarding werd op 2 september overgeschreven op het hypotheekkantoor Gent II. Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlastelegging en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken. De dagvaarding werd ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente Maldegem.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 september 2014.

Bij tussenvonnissen van deze rechtbank, 30ste kamer werd meester Marten De Jaeger, advocaat te 9990 Maldegem, Westeindestraat 145, aangesteld om als lasthebber ad hoc de tweede beklaagde te vertegenwoordigen in huidige strafprocedure, werd de zaak voor behandeling ten gronde uitgesteld naar de zitting van 21 oktober 2014 en werd het openbaar ministerie verzocht een hercontrole uit te voeren.

De zaak werd op 21 oktober 2014 op vraag van de beklaagde voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 18 november 2014.

2. De rechtbank aanhoorde op deze terechtzitting:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door B. Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester Dirk Dellaert, advocaat te 9900 Eeklo, Leopoldlaan 54A, die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- de tweede beklaagde, _____ vertegenwoordigd door de lasthebber ad hoc, meester Marten De Jaeger, voornoemd die in hoofdorde de vrijspraak vraagt en ondergeschikt de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling;
- het negatief advies van het openbaar ministerie betreffende de gevraagde gunst van de opschorting voor de beide beklaagden.

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. De eerste beklaagde wordt vervolgd wegens het verbranden van afval waaronder ijzer, glas, blikken en houtplaten op 23 maart 2010.

De eerste en de tweede beklaagde worden tevens vervolgd wegens het gewoonlijk gebruiken van een terrein voor de opslag van bouwmaterialen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning in de periode van 23 maart 2010 tot en met 9 juli 2013.

Beoordeling

5. Het onder A ten laste gelegde feit is bewezen voor de eerste beklaagde, gelet op de vaststellingen van de verbalisanten. Zij troffen in de brandhopen buiten snoeiafval ook ijzer, glas, ijzeren blikken, houtplaten en werfafval aan. De rechtbank verwijst ook naar de foto's in het dossier. De feiten werden overigens niet betwist door de beklaagde.

6. Ook de onder B ten laste gelegde feiten zijn bewezen voor beide beklaagden. De bouwmaterialen zijn reeds te zien op de foto's van 23 maart 2010. verklaarde dat hij de bouwmaterialen gebruikte voor zijn werkzaamheden als aannemer. Er was geen stedenbouwkundige vergunning voor het opslaan van bouwmaterialen. Een regularisatievergunning was uitgesloten gezien het terrein als groengebied werd bestemd. Het gewoonte-element blijkt voldoende uit het dossier. Uit een nacontrole op 16 december 2011 blijkt dat een groot deel bouwmaterialen verwijderd werden en dat op het terrein paarden liepen. Op een aanpalende weide lag evenwel nog wat afval en bouwmaterialen (zie OK2, p. 31). Op 9 juli 2013 werd tijdens een nacontrole vastgesteld dat er geen opslag meer was van materiaal (p. 52, OK2).

7. betwist de feiten niet, maar vraagt enkel degene die de zwaarste fout heeft gepleegd te veroordelen en voert aan dat [de feiten uit nalatigheid heeft gepleegd.

8. Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming

van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd.

heeft als maatschappelijk doel onder meer de aanneming van grondwerken, algemene bouwwerkzaamheden en dakwerken. De ten laste gelegde misdrijven hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel. Zij werden ook gepleegd voor haar rekening. verklaarde ook expliciet dat hij de bouwmaterialen gebruikte voor zijn werkzaamheden als aannemer.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de stedenbouwwetgeving geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan, kan worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Sw. voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010, AR P.09.1281.F).

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid, tweede zin, Strafwetboek kan de geïdentificeerde natuurlijke persoon samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld indien hij de fout wetens en willens heeft gepleegd, dit is wanneer hij bewust en buiten iedere dwang heeft gehandeld. Deze bepaling is van toepassing zowel op opzettelijke als op onachtzaamheidsmisdrijven (zie o.a. Cass. 4 februari 2014, P.12.1757.N/1).

was als bestuurder van bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de betrokken regelgeving.

Hij handelde naar het oordeel van de rechtbank bewust en buiten iedere dwang, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in artikel 5, tweede lid, Strafwetboek. De beklaagde-natuurlijke persoon kan derhalve samen met de beklaagde-rechtspersoon worden veroordeeld.

Straf

Ten aanzien van

9. De onder A en B ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van

eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarste misdrijf.

De zwaarste straf is die voor het onder A ten laste gelegde feit, namelijk een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en een geldboete van 100 tot 500.000 euro of één van die straffen alleen.

De eerste beklaagde heeft divers afval in grote hoeveelheden verbrand, dit in strijd met de afvalstoffenwetgeving.

Deze afvalverbranding zorgde voor ernstige geur- en rookoverlast voor fietsers, burens en naburige bedrijven.

Het sluikverbranden van afval is een zeer afkeurenswaardig gedrag.

Naast de direct merkbare overlast (o.a. geurhinder en rookontwikkeling) die de nabije omgeving ondervindt, veroorzaakt sluikverbranden ook aanzienlijke milieu- en gezondheidsproblemen. De meest schadelijke stoffen die hierbij vrijkomen zijn dioxines, PAK's (polycyclische aromatische koolwaterstoffen), fijn stof en zware metalen.

Dioxines zijn gechlorideerde organische verbindingen. Ze behoren tot de zogenaamde POP's: persistente organische pollutanten. De introductie van POP's in het milieu is zo goed als onomkeerbaar. Eens in het milieu blijven deze stoffen daar voor lange tijd. Negatieve gevolgen van de aanwezigheid van die stoffen in het milieu blijven lang voelbaar, ook na het wegnemen van de oorzaak.

Dioxines ontstaan bij verbrandingsprocessen in aanwezigheid van chloorbronnen: plasticafval, PVC-flessen, bewerkt hout (geverfd hout, vernist hout, verlijmd spaanderplaten, vezelplaten, multiplexplaten verhard of bedekt met PVC, hout met brandvertragende middelen,...). Uit metingen van het Vlaams Instituut voor Technologisch Onderzoek (VITO) blijkt dat de dioxine-concentratie bij verbranding van afval in open lucht tot 5000 maal hoger kan oplopen dan in een huisvuilverbrandingsinstallatie. Ook de verbranding van eerder onschuldig ogend tuinafval, zoals snoeihout en bladeren blijkt aanzienlijke concentraties aan dioxines, stof en PAK's te veroorzaken. De plantencellen bevatten immers ook chloor, onder de vorm van voedingszouten.

Sluikverbranden van afval getuigt dus van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin.

Het is asociaal ten aanzien van de gemeenschap, die grote inspanningen moet doen voor het voeren van een degelijk afvalverwijderingsbeleid. Het is ook asociaal ten aanzien van andere burgers, die wel inspanningen doen om hun afval legaal te verwijderen en aldus bijdragen tot het leefbaar houden van de omgeving.

Tenslotte blijkt uit studies onder meer van de Vlaamse Milieumaatschappij dat de luchtkwaliteit in Vlaanderen niet goed is.

De beklagde handelde mede uit economische overwegingen. Door onder meer bedrijfsafval te verbranden spaarde hij enerzijds de kosten van een legale verwijdering uit en ontliet hij de afvalheffingen.

10. Daarnaast heeft de beklagde een terrein gelegen in groengebied zonder stedenbouwkundige vergunning gebruikt als opslagplaats voor bouwmaterialen. Daardoor werd de realisatie van de bestemming van het groengebied, met name het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu onmogelijk gemaakt.

11. Ter terechtzitting van 18 november 2014 vroeg de beklagde om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te willen verlenen.

Er is geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing, zoals hierna bepaald, aan de beklagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen.

De rechtbank is bovendien van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en ten einde de beklagde voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de beklagde de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen.

12. Een geldboete zoals hierna bepaald is noodzakelijk om de beklagde er op te wijzen dat hij zich niet ongestraft boven de afval- en stedenbouwwetgeving kan stellen.

Een geldboete moet ook van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.

De rechtbank houdt ook rekening met het gunstig strafrechtelijk verleden van de beklagde en met het uitgevoerde herstel.

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde geldboete gedeeltelijk met uitstel verleend, aan het beoogde preventieve en repressieve doel tegemoet komt.

Aan de beklagde kan nog uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf worden toegekend.

Ten aanzien van

13. De onder B ten laste gelegde feiten worden voor natuurlijke personen bestraft met een gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 2.000 euro tot 400.000 euro. Voor rechtspersonen is de straf gelet op het artikel 41bis Sw. een geldboete van 2.000 euro tot 800.000 euro.

De beklaagde heeft een terrein gelegen in groengebied zonder stedenbouwkundige vergunning gebruikt als opslagplaats voor bouwmaterialen. Daardoor werd de realisatie van de bestemming van het groengebied, met name het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu onmogelijk gemaakt.

Het misdrijf werd om bedrijfseconomische redenen gepleegd. Tevens werd de concurrentie vervalst met ondernemingen die zich wel aan de stedenbouwreglementering houden.

14. Ter terechtzitting van 18 november 2014 vroeg de beklaagde om haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te willen verlenen.

Er is geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing, zoals hierna bepaald, aan de beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen.

De rechtbank is bovendien van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en ten einde de beklaagde voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen.

15. Een geldboete zoals hierna bepaald is noodzakelijk om de beklaagde er op te wijzen dat zij zich niet ongestraft boven de stedenbouwwetgeving kan stellen.

Een geldboete moet ook van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.

De rechtbank houdt ook rekening met het blanco strafrechtelijk verleden van de beklaagde en met het uitgevoerde herstel.

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde minimumgeldboete, gedeeltelijk met uitstel verleend aan het beoogde preventieve en repressieve doel tegemoet komt.

Aan de beklaagde kan nog uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf worden toegekend.

KOSTEN

16. De beklaagden moeten elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten ook elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

17. In zitting van 16 augustus 2011 besliste het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maldegem het herstel in de oorspronkelijke toestand te vorderen. Deze herstellvordering werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur die eveneens een dwangsom van 100 euro per dag vertraging vorderde. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende een positief advies op 19 december 2011.

Bij een hercontrole in oktober 2011 bleek enkel een blauwe container te zijn verwijderd. Uit een nacontrole op 16 december 2011 blijkt dat een groot deel bouwmaterialen verwijderd werden en dat op het terrein paarden liepen. Op een aanpalende weide lag evenwel nog wat afval en bouwmaterialen (zie OK2, p. 31). Op 9 juli 2013 werd tijdens een nacontrole vastgesteld dat er geen opslag meer was van materiaal (p. 52, OK2). Ook tijdens de nacontrole op 13 oktober 2014 bleek dat het terrein in de oorspronkelijke staat werd hersteld.

De herstellvordering is bijgevolg zonder voorwerp.

BURGERRECHTELIJK

18. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 § 1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 25, 38, 40, 41, 41bis, 65 § 1, 100 Strafwetboek;
art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2,3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 §1, 2°, 8, 14, 18bis van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van:

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro, van de opgelegde

geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlastelegging B, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

KOSTEN

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 104,38 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Stelt vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maldegem zonder voorwerp is gelet op het uitgevoerde herstel.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de overige burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 16 december 2014,

Aanwezig:

F. Bouquelle, voorzitter;
B. Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
M. D'Asseler, griffier.

M. D'Asseler

F. Bouquelle